

gor k »svetemu Bogu«, stara štiri leta, pet mesecev in enajst dni.

V istem belem oblačilcu, v katerem je bila prejela prvo sveto obhajilo, je ležala na mrtvaškem odru. Tovarišice so jo blagrovale in skoraj niso vedele, ali bi molile zanjo, ali bi jo že kot svetnico prosile priprošnje v nebesih.

Naj še omenim, da so pozneje otroci istega zavoda pisali papežu Piju X. prav lepo pismo, v katerem se svetemu očetu zahvaljujejo, da so dovolili otrokom zgodnje sveto obhajilo, in preprosto pristavijo, da je pokojna Nelica to veliko milost otrokom izprosila v nebesih. Dalje pravijo, kako je škoda, da svetega očeta ni bilo zraven, da bi bili videli, kako je majhen otročiček prejel ljubega Boga prav tako, kakor kaka odrasla oseba. Pišejo, kako so ponosni na to, ker se vzgojujejo v isti šoli, kjer je živela in umrla tako dobra deklica. Posebno ganljivo je, ko prosijo svetega očeta, naj bi to vijolico presv. Zakramenta prišteli svetnicam kot »malo svetnico otroškega obhajila«.

Ministrant.

Napisal A. Vladimirjev.

Poljančev Janezek je bil dosti priden dečko. V šoli je bil malokdaj kaznovan in to samo zaradi šepetanja med poukom. Ker je znal pri krščanskem nauku in tudi drugod, kjer se je bilo treba naučiti kaj na pamet, vsa vprašanja kakor očenaš, so ga postavili gospod župnik za ministranta in ga naučili vseh molitvic, ki jih moli ministrant pred sveto mašo in po sveti maši, pri darovanju, povzdigovanju in pri svetem obhajilu. Janezek je imel do cerkve dobrih dvajset minut, toda skoro nikoli ni prišel prepozno. Tudi pozimi, kadar je bil sneg do kolen in je pihala burja, si ga videl vsako jutro pri oltarju. »Ljubi Bog bo enkrat obilo poplačal tvojo marljivost,« so mu večkrat rekli gospod župnik.

Na to plačilo je Janezek večkrat mislil in tudi mnogokrat se mu je sanjalo o tem. Tako se mu je sanjalo nekoč, da je stopil v rdečem krilu in beli ministrantski srajci pred nebeška vrata in je pozvonil. Kmalu je prišel sv. Peter, ves v zlatu in z dvema ključema v roki, in ga prijazno vprašal, kaj bi rad.

Mladi umetniki.

»V nebesa bi rad! Ministrant sem — kaj me ne poznate? Stregel sem že pri več kot 1000 svetih mašah — zato me boste gotovo spustili v nebesa.«

»Bom pogledal,« je rekel resno sv. Peter, »kaj je v vreči, kjer so tvoja dobra dela. Vi ministrantje imate namreč tam notri večkrat vse polno lukenj, tako da pade skoro vse skozi vrečo. Kadar pa pridete

pred nebeška vrata, si pa mislite, kako velike zasluge da imate. Ne veste pa, da je padlo skoro vse skozi luknje.«

Nebeški ključar poišče zlato vrečo, jo odveže in pokaže Janezku. Joj, kako se je Janezek ustrašil! Od vseh 1000 svetih maš jih je ostalo notri komaj kakih 20. Vse drugo je padlo skozi velike luknje.

Sv. Peter vzame v roko še črno knjigo, kjer so natančno zapisana vsa slaba človeška dela, in pokaže stran za stranjo prestrašenemu Janezku. Napisana so bila tam notri velika, velika števila, ki so pomenila vse prestopke in napake, ki jih je bil naredil Janezek in zaradi katerih bi se moral pokoriti v vicah. Sv. Peter mu je bral iz črne knjige:

»Lej: 14 krat si vzel zase lepšo mašno opravo in dal slabšo drugemu ministrantu; 50 krat si se pri tem prepiral; 200 krat si hotel biti véliki ministrant, četudi so zapovedali gospod župnik, da se morata s tovarišem vedno menjavati. Ob nedeljah in praznikih in drugekrat, kadar je bilo v cerkvi mnogo ljudi, si mislil 231 krat: »Kaj si neki mislijo ljudje o meni, ko znam tako lepo streči? Koliko sem več ko drugi, in kako mi lepo pristoja rdeča suknja!« Več kot 20 krat si se prepiral, ker si hotel nositi kadilnico in ne čolnička. Dvakrat si se pa prepiral z drugimi, ko je maševal neki tuj gospod, ki je dajal darilo. Kadar so te pa gospod župnik pokarali, si zvrigel vso krivdo vedno na druge. Dvestokrat si stregel samo zaradi darila in ne iz ljubezni do božjega Zveličarja. Štirikrat si zijal naokrog in se smejal, 70 krat si zdrdral hitro in nepravilno konfiteor, 104 krat nisi znal natančno »suscipiat«, 10 krat nisi molil nič pri povzdigovanju, 50 krat nič pri svetem obhajilu. Mislil si takrat samó na igre in na druge zabave. In 730 krat si premalo pripognil svoje koleno pred Najsvetejšim. In kolikrat nisi rok lepo sklenjenih držal, kakor se spodobi dobremu ministrantu — poglej tukaj to število!

Glej, za dvajset svetih maš, pri katerih si dobro stregel, prideš dvajset stopnic visoko v nebesa; od ostalih 980 svetih maš pa ostane le toliko dobrega,

da prideš trideset stopnic višje. Če bi bil lepo stregel pri vseh 1000 svetih mašah, se nikdar ne bi bil prepiral in bi bil vedno zadovoljen s slabšo obleko in bi bil stregel samo iz ljubezni do božjega Zveličarja; če bi bil vedno lepo molil in vselej lepo poklekoval, bi bil sedaj tak, kot so oni angelci tam gori. Zato pa moraš sedaj tako dolgo v vice, dokler ne zadostiš za vse one svete maše, pri katerih si slabo stregel. Če bi se bil kdaj vseh teh napak in pregreškov kesal in se jih lepo izpovedal, bi šel sedaj takoj v nebesa. Tako pa moraš še zadostiti božji pravici.«

Tako je dejal sv. Peter. Janezek je pa zapazil pod seboj veliko ognjeno morje in — oh, oh, tam sredi največjega ognja je videl prostor, ki je bil pripravljen zanj. Janezek se je zdrznil, prevalil in — zbudil.

Zahvalil je Boga, da ni bilo to res, o čemer je sedaj tako živo sanjal. Obljubil je, da se bo poboljšal.

In res — Janezek se je poboljšal. Ni se več prepiral z drugimi ministranti zaradi daril; zadovoljen je bil vedno s slabšo obleko, stregel je lepo kot angel, med sveto mašo je pa vedno lepo molil. Ni se oziral nikamor, vedno lepo spoštljivo je pokleknil in se vsak dan kesal, da je prej tako slabo stregel.

Kakó pa vi, dragi moji ministrantki, ali ste tudi taki, kot je sedaj Janezek? Izprašajte vsaj malo povrhu svojo kosmato vest in dobro premislite, kako ste doslej stregli, in poboljšajte se, kakor se je Doljančev Janezek!

Naše igre.

5. Naša kmetija.

Zopet te hočem popeljati, draga mladina, na kraje našega detinskega razveseljevanja. Pokazal bi ti rad, kakšna je bila moja in mojega brata kmetija.

Najprvo pogledjmo naše njive. Za našo hišo pelje precej široka s peskom posuta ulica. Da na tej ulici